

Aanval op Wagenborgen van 20 tot 23 april 1945 door veteraan Tom J. Halbert van the Canadian Scottish Regiment (CSR).

↳ In nadere info over **Major Anthony Compton-Lundie** en **Pte Leslie Butterick**, die hierbij sneuvelden.

Mijn dienst bij de "Can Scots" eindigde in Wagenborgen Gr. in 1945. Ik was toen een Brenschutter en ik was een van de mannen van het 17e peloton van de D-compagnie. Het peloton stond onder leiding van **Major Anthony (Tony) Compton-Lundie** uit Duncan BC. We zaten in de nacht van 20 april 1945 veilig verscholen enige kilometers verwijderd van het front, toen we ruw wakker werden gemaakt om direct naar het dorp Wagendorp te gaan in plaats van te wachten op het hele bataljon de volgende dag. Toen we het dorp via de weg naderden ging **Major Lundie** voorop en ik sloot me rechts achter hem aan. De rest volgde in een los verband. Natuurlijk waren we niet op volle sterkte en ik herinner me dat D-compagnie toen nog uit maximaal 70 man bestond. Dus het had niet veel zin ons in een aanvalspositie te verspreiden. We naderden een obstakel, die de weg totaal versperde. **Lundie** gaf aan om halt te houden en tegelijkertijd zag ik een Duitse soldaat op een verhoging in het veld. Hij bukte zich voordat ik hem kon beschieten. Er was toen Duits geschreeuw te horen en we werden vervolgens beschoten door een machinegeweer en enkele andere geweren vanuit klaarblijkelijk een ideale en goed voorbereide schietpositie. Of het waren losse flodders of het was te donker voor een gericht schot, dus gelukkig werd er niemand geraakt. Ik dreigde in de modder te vallen en schoot willekeurig terug. Ik zag geen doel maar verdedigde me enkel om niet zelf geraakt te worden. **Major Lundie** gaf het bevel om ons snel terug te trekken, ik volgde en we renden zo snel mogelijk terug via de sloot tot we bij een boerenschuur kwamen. Daar zochten we dekking, achter de dikke muren van deze schuur en waren we veilig voor het lichte geweervuur van de vijand. Dus we voelden ons echt veilig daar. De volgende dag 21 april begon met een hoop artillerievuur van de vijand. De muren van de schuur boden ons voldoende veiligheid. Later op de ochtend begon de vijand met granaten (88'ers) op ons te vuren.

s' Middags begonnen we met onze aanval en de Duitse 88 batterij (daar moest meer dan 1 wapen zijn!) liet een spervuur over ons los toen we de schuur uit renden. Terugkijkend is het waarschijnlijk dat het ochtendvuren bedoeld was om het spervuur van die middag in te leiden. Vanuit de schuur sprongen we in de sloot, die we doorwaadden en klauterden aan de overkant omhoog om het spervuur te ontwijken. Ik zal me dat verdomde spervuur altijd blijven herinneren. Het is een wonder dat ik niet werd geraakt! Al glibberend als een muis, die voor een kat weg rent, merkte ik dat er bloed stroomde uit broekspijpen van mijn maat voor mij. Hij was 2 jaar ouder dan ik en hij deed een 'liveshow' als kermisattractie, voor hij bij de CSR kwam. Ik weet zijn naam niet meer, maar hij was behoorlijk getroffen en zwaar gewond. Hij gaf echter niet op en ging door om toch maar te ontkomen aan het spervuur. Ik haalde hem in om hem op zijn verwondingen te wijzen. Hij stopte, keek naar zijn voeten, schreeuwde paniekerig en draaide zich onmiddellijk om, klom uit de sloot en rende zo hard als hij kon naar de schuur!

"Ik ontmoette hem na WO 2 weer in Aldershot (Engeland., Canadese militaire basis) waar hij in de keuken werkte en hij vertelde mij dat hij toen in beide dijen en armen geraakt was maar dat hij dit niet gemerkt had tot dat ik hem er op wees. Opmerkelijk!"

We bleven door de sloot rennen met onze hoofden naar beneden, constant onder vuur van de vijand maar gelukkig was er geen spervuur meer! Ik liep langs een paar van onze jongens, die te hoog gebukt door de sloot liepen en gewond raakten door die fout! Maar de meesten klommen toch uit de sloot tegenover de wegversperring, waar ik jullie al eerder over vertelde. Toen we ongeveer halverwege waren, hoorde ik een Bren-carrier langs de weg scheuren. Later kwam ik erachter dat deze was uitgerust met een vlammenwerper en dat het plan was om de wegversperring en de Duitse post hierachter te rammen voordat we zouden aanvallen. Ongelukkigerwijs hadden de Duitsers de weg voor de wegversperring vol met mijnen gelegd en onze carrier liep er dus op, en vloog in de lucht en brandde volledig uit! We deden nog een poging de wegversperring een keer aan te vallen maar dit lukte helaas niet en zelfs niet om uit de sloot te komen. Ik heb slechts een vage herinnering aan wat er toen allemaal precies gebeurde, waar ik achteraf wel dankbaar voor ben. Omdat het verre van prettig was, welke verliezen we hadden geleden toen ik naar de lijst van doden en gewonden keek. We verloren 23 man! en ik ben er zeker van dat er ook vele gewonden waren. Het is heel erg als je het totaal aan doden en gewonden bekijkt dat we bij deze aanval verloren.

Ik kan volstaan om te zeggen dat 9 manschappen van ons, inbegrepen Sgt Dodd, de enige onderofficier of NCO die over was, in een zijslot meerdere uren in het water lagen om op de duisternis te wachten tot dat de Duitsers ons alsnog vonden en we gedwongen waren ons over te geven. Terwijl wij in het water lager werd er nog af en toe met granaten op de schuur geschoten, die op enig moment dan ook in de brand vloog. We kwamen er later achter dat verscheidene manschappen van ons inclusief **Maj Lundie** daarbij ook door het granaatvuur en een instortende schuurmuur gedood werden.

Vervolgens vervoerden de Duitsers ons na gevangenneming per truck naar de kust bij Delfzijl waar we die nacht in een boot werden geladen en naar de overkant (Emden) werden gebracht. Een van onze maten **Pte Leslie Butterick**, een jonge jongen uit Vancouver, die zwaar gewond was, overleed die nacht op de boot.

Ik weet de namen van alle 9 niet meer, die deze dag krijgsgevangen werden gemaakt. Maar 2 van hen toch wel nl. **Sgt Dodd**, die het bevel tot overgave gaf en mijn maat Bill Richardson uit Victoria BC, die enige jaren geleden overleed.

Het hele bataljon ging de volgende dag in de aanval en nam zo wraak voor de D-compagnie en gaf de Duitsers lik op stuk en bevrijdde zodoende Wagenborgen

Voor mij zijn de 23 CSR soldaten, die bij de slag om Wagenborgen sneuvelden de echte helden!.

Tom Halbert

auteur: Wouter Veldhoen